

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 978/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Т. из Б., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из Б., против туженог А.с. д.о.о. Б., кога заступа П.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3355/14 од 05.11.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3355/14 од 05.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4316/12 од 28.10.2013. године, која је исправљена решењем истог суда од 08.04.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење правног претходника туженог бр. 104/2003 од 20.11.2003. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3355/14 од 05.11.2014. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиоца врати на рад као и у ставу трећем изреке (решење о трошковима поступка) и одбијене као неосноване жалбе туженог. Ставом другим изреке, иста пресуда је укинута у преосталом делу става другог изреке и одбачена тужба тужиоца којим је тражио да се тужилац распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по основу уговора о раду од 28.10.2003. године на пословима благајника на уплатном месту у Б.. Правни претходник туженог је донео решење о отказу уговора о раду 20.11.2003. године због учињене повреде радне обавезе недоласка на посао 01.11.2003. године. После тога је правни претходник туженог донео решење 30.11.2003. године којим је ставио ван снаге решење о отказу уговора о раду од 20.11.2003. године уз образложење да је указано на повећани обим пословања. Ово решење тужилац није примио, а правни претходник туженог је решењем од 12.12.2003. године тужиоца распоредио на послове радног места благајника на уплатном месту ван седишта туженог у његов део процеса рада који се налази у Н.С.. Тужени је донео решење о отказу уговора о раду које је заведено под датумом 16.01.2004. године, које је донето 08.04.2004. године због недостављања документације којом би тужилац оправдао одсуство са посла у периоду од 17.12.2003. до 16.01.2004. године. Као датум престанка радног односа наведен је 16.01.2004. године. Ова одлука није достављена тужиоцу. Тужени није водио евиденцију доласка и одласка на посао, нити је у току трајања парнице пружио доказе да је тужилац у наведене дане одсуствовао са посла, као и да је такво одсуство, уколико је постојало, било неоправдано.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили решење о отказу и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Према члану 101. став 1. тачка 3. Закона о раду који се примењује у конкретном случају прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. По члану 105. став 1. истог закона отказ уговора о раду даје се у писменом облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку. По ставу 2. истог члана отказ је коначан даном достављања запосленом.

Код утврђеног чињеничног стања да је тужилац радио код туженог који није водио евиденцију доласка и одласка са посла, да је терет доказивања о постојању разлога за отказ на страни послодавца, овде туженог који у конкретном случају није доказао ни одсуство тужиоца ни евентуалну неоправданост таквог понашања у смислу члана 228. ЗПП, чини решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу незаконитим, због чега је правилно усвојен захтев тужиоца и ово

решење поништено као незаконито. Последица поништаја решења о отказу је реинтеграција (члан 191. став 1. Закона о раду).

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**